ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΕΝΩΣΗ ΓΕΩΠΟΝΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ
(Π.Ε.Γ.Δ.Υ.)
Αχαρνών 2 Αθήνα Τ.Κ. 10 176 Τηλ.:210 – 2124133, 6944 967374 / 6945 481945
e-mail: pegdy.geoponoi@gmail.com

ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΗΣ 6ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2026

ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΕΝΩΣΗΣ ΓΕΩΠΟΝΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

25 Νοέμβρη 2026: Στα σωματεία και στην Απεργία, θα είμαστε πολλές, θα κάνουμε «φασαρία».

Ισότητα απέναντι στη Βία!

Η 25η Νοεμβρίου είναι η Διεθνής μέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών, αλλά και η μέρα απεργίας που προκήρυξε η ΑΔΕΔΥ, Εργατικά Κέντρα και σωματεία-ομοσπονδίες. Ο αγώνας για τις αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, τις αξιοπρεπείς συνθήκες και όρους εργασίας, την ασφάλεια και υγεία στην εργασία συνδέεται με τον αγώνα κατά της βίας σε βάρος των γυναικών. Οι λόγοι είναι πολλοί.

Για τη βία της ανεργίας και της φτώχειας κατά των γυναικών

Πρωτιά στην έμφυλη ανισότητα καταγράφει η Ελλάδα, εφόσον για άλλη μια φορά η ανεργία των γυναικών παραμένει σταθερά υπερδιπλάσια σε σχέση με τους άνδρες στην ελληνική αγορά εργασίας. Την ίδια στιγμή οι γυναίκες εργαζόμενες είναι το πρεκαριάτο, από τα πιο χτυπημένα κομμάτια της αγοράς εργασίας. Το ποσοστό των γυναικών σε μερική απασχόληση είναι σχεδόν **τετραπλάσιο** από αυτό των ανδρών. Το 2025 η υπο-απασχόληση των γυναικών ανήλθε στο **31,26%** επί του συνόλου της γυναικείας απασχόλησης. Αρκετές από αυτές αναγκάζονται να εργάζονται με ευέλικτες μορφές εργασίας, χωρίς να το επιθυμούν, γιατί δεν βρίσκουν εργασίες με πλήρες ωράριο. Ταυτόχρονα η έμφυλη κατανομή των εργασιών φροντίδας, το δυσανάλογο βάρος που επωμίζονται για την φροντίδα των παιδιών, των ηλικιωμένων ή άρρωστων μελών των οικογενειών τους καθιστά αυτές τις υποαπασχολούμενες, Ελληνίδες και μετανάστριες, τις πιο σκληρά εργαζόμενες στην Ελλάδα. Η απουσία δομών φροντίδας καταμαρτυρά ότι στην Ελλάδα η φροντίδα είναι γένους θηλυκού.

Ακόμα και η γραμμή SOS, 15900, για τη στήριξη και την πρόληψη της έμφυλης βίας, στελεχώνεται αποκλειστικά με συμβασιούχες ΕΣΠΑ! Αυτές που καλούνται να στηρίξουν γυναίκες που κινδυνεύουν, βρίσκονται οι ίδιες χωρίς φροντίδα, μισθό και εργασιακή ασφάλεια!

Οι χαμηλά αμειβόμενες εργαζόμενες, στην έξοδό τους από τον εργασιακό βίο θα βρεθούν αντιμέτωπες με τις δραματικά μειωμένες συντάξεις. Το χάσμα στις συντάξεις μεταξύ ανδρών και γυναικών στην Ελλάδα αγγίζει το **30% - 35%**. Αυτές οι ηλικιωμένες γυναίκες στην Ελλάδα βρίσκονται αντιμέτωπες με τη βία της φτώχειας, συχνά εξαρτώμενες από το εισόδημα του συζύγου τους ή τα πενιχρά επιδόματα, των 400 ευρώ, που μοιράζει, άπαξ, η κυβέρνηση.

Η εργασία, τόπος εξάντλησης και θανάτου για τις γυναίκες

Από την άλλη πλευρά, όσες εργάζονται με πλήρης απασχόληση παλεύουν με το εργασιακό στρες και την εργασιακή εξουθένωση. Νοσηλεύτριες, μαίες, κοινωνικές λειτουργοί, δασκάλες, νηπιαγωγοί είναι το εργατικό δυναμικό που στηρίζει τις υποβαθμισμένες δημόσιες υπηρεσίες. Είναι αυτές που εργάζονται καθημερινά με συνθήκες εντατικοποίησης και εξαντλητικά ωράρια και που, μαζί τις οικογενειακές υποχρεώσεις τους, είναι διαρκώς αντιμέτωπες με ψυχοκοινωνικούς κινδύνους. Οι γυναίκες στον τουρισμό και την εστίαση, αυτές που δουλεύουν στις κουζίνες, στο σέρβις, στα πλυντήρια και στην καθαριότητα βιώνουν τη θερμική καταπόνηση, τα καλοκαίρια του τουρισμού, αιτία των εργατικών «ατυχημάτων» σε αυτούς τους κλάδους. Διόλου τυχαίο ότι οι περισσότεροι τραυματισμοί των γυναικών καταγράφονται στην διαδρομή προς τη δουλειά και φεύγοντας από την δουλειά, ενώ τα οδικά τροχαία κατά τη μετάβαση ή επιστροφή τους αποτελούν τη βασικότερη αιτία θανατηφόρων εργατικών «ατυχημάτων» για τις γυναίκες γιατί είναι αυτές που τρέχουν να προλάβουν τις εργασίες της φροντίδας. Ο θάνατος των γυναικών στην μπισκοτοβιομηχανία ΒΙΟΛΑΝΤΑ μας θυμίζει ότι οι γυναίκες αντιμετωπίζουν την πιο σκληρή μορφή βίας στους χώρους εργασίας. Επειδή αναγκάζονται να «επιλέξουν βάρδιες» για να επιτελέσουν όλους τους «ρόλους» (της μάνας, της γιαγιάς, της φροντίστριας) που τους αναθέτει ένα σύστημα που θεωρεί πολυτέλεια τις κοινωνικές δομές, αλλά όχι τους πολεμικούς εξοπλισμούς.

Η πολεμική οικονομία και η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας χειροτερεύουν την κατάσταση, γυρίζουν χρόνια πίσω το γυναικείο κίνημα, επαναπροσδιορίζοντας με αυστηρότητα τους κοινωνικούς ρόλους και καταργώντας κατακτήσεις του γυναικείου και ΛΟΑΤΚΙ κινήματος, ώστε να «ανταποκριθούμε» στις πολεμικές συνθήκες που μας επιφυλάσσουν. Τραγικό!

Εμείς αδελφές μας σας πιστεύουμε.

Η ψυχολογική και λεκτική βία είναι αυτή που βιώνουν οι εργαζόμενες γυναίκες κυρίως στον τουρισμό και την εστίαση, κλάδοι που καταγράφουν πρωτιά στη βία σε βάρος των γυναικών. Στους κλάδους που αυτές εργάζονται υποαπασχολούμενες και χαμηλά αμειβόμενες, ευάλωτες στη δύναμη και την εξουσία του προϊστάμενου, του διευθυντή, του ίδιου του εργοδότη, αλλά και του πελάτη. Οι κυβερνητικές πολιτικές της βίαιης απορρύθμισης της εργασιακής σχέσης, της θωράκιση της εξουσίας του εργοδότη και της αυταρχικοποίησης των χώρων εργασίας, έδωσαν τη δύναμη στα αφεντικά όχι μόνο να επιβάλλουν την άγρια εκμετάλλευση αλλά και τη βία, λεκτική, σωματική, σεξουαλική, σε βάρος των γυναικών εργαζομένων. Το τείχος της σιωπής δεν έχει ραγίσει και, παρά την υπο-καταγραφή της σεξουαλικής παρενόχλησης, εμείς αδελφές μας το γνωρίζουμε και σας πιστεύουμε.

Για τις γυναίκες οι τόποι έξω από τη δουλειά δεν είναι πάντα ασφαλείς τόποι. Το 2025 ασκήθηκαν **12.880 ποινικές διώξεις** για ενδοοικογενειακή βία. Η πιο σκληρή βία κατά των γυναικών, η γυναικοκτονία, εκτοξεύτηκε στον τρομακτικό αριθμό των 21 γυναικοκτονιών από την αρχή μέχρι το φθινόπωρο του 2026, με τις περισσότερες να διαπράττονται από τους συζύγους ή τους συντρόφους τους, αυτούς που θεωρούν την γυναίκα ιδιοκτησία τους. Το σπίτι είναι ο τόπος του θανάτου των περισσότερων θυμάτων.

Γιατί δεν έφυγες; Γιατί τον επέλεξες; Γιατί μιλάς τώρα; Τι φορούσες; Κι εμείς ρωτάμε, γιατί οι γυναίκες πρέπει να είναι τα «ιδανικά» θύματα για να δικαιωθούν; Όσοι και όσες μετακινούν την ευθύνη της βίας από τον θύτη στο θύμα συνεχίζουν να κακοποιούν τις γυναίκες-θύματα, στα δικαστήρια, στους

χώρους εργασίας, στο ενδοοικογενειακό περιβάλλον. Απαλλοτριώνουν τα θεμελιώδη δικαιώματα των γυναικών, αυτά της αξιοπρέπειας και της δικαιοσύνης.

Η απάλειψη της λέξης «φύλο» από τη Γραμματεία Ισότητας Φύλου και από κάθε σχετική υπηρεσία, η δημιουργία Υπουργείου Οικογένειας, ο καταλογισμός του δημογραφικού προβλήματος στις γυναίκες, δηλώνουν ευθαρσώς ότι η κυβέρνηση και όλα τα κόμματα «εξουσίας» που δεν κάνουν τίποτα για αυτά, θεωρούν ότι η ζωή των γυναικών πρέπει να είναι αφιερωμένη κυρίως στη φροντίδα της οικογένειας και εστιασμένη στην κοινωνική αναπαραγωγή, σε ένα ρόλο «βοηθητικό», που στα μάτια πολλών ανθρώπων της κοινωνίας μας, τις καθιστά άνισες ως υπάρξεις.

Η βία κατά των ΛΟΑΤΚΙ ατόμων σε δημόσια θέα

Τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα που προφυλάσσουν την ψυχική τους υγεία με τη σιωπή μέσα στους εργασιακούς χώρους, τα τρανς άτομα, που δεν θα τα συναντήσουμε ποτέ ούτε στο δημόσιο, ούτε στον ιδιωτικό τομέα να εργάζονται με φανερή την ταυτότητα επιλογής τους, η ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα που βρίσκεται στο περιθώριο της σελίδας, υφίσταται τη βία τις περισσότερες φορές σε δημόσιους χώρους. Βία λεκτική, σωματική, σε κοινή θέα για να καταλάβει το θύμα ότι δεν μπορεί να υπάρχει πουθενά. Η απειλή του βιασμού, η εξύβριση η προσβολή της σεξουαλικής ταυτότητας είναι το μοτίβο της βίας σε βάρος τους. Είναι η μορφή της βίας που στιγματίζει τη ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα ως ανεπιθύμητη και την κάνει αόρατη. Ο εκφοβισμός και ο εξευτελισμός, η απαξίωση της ίδιας της ανθρώπινης υπόστασης σε κοινή θέα είναι η ανακατάληψη του εδάφους με όρους σκληρής και απάνθρωπης βίας.

Για όλους αυτούς του λόγους στις 25 Νοέμβρη διεκδικούμε:

- τη μηδενική ανοχή στην βία κατά των γυναικών
- τη χαμένη οικονομική χειραφέτησή μας
- τις δημόσιες-δωρεάν υπηρεσίες φροντίδας
- τους ασφαλείς χώρους εργασίας, συγκοινωνίας, διασκέδασης

Τα σωματεία και οι οργανωμένες συλλογικότητες των χώρων δουλειάς δεν μπορούν να αφήνουν εκτός της ατζέντας τους τα αιτήματα για την απελευθέρωση των γυναικών και ΛΟΑΤΚΙ ατόμων.

Οι ΣΣΕ και οι διεκδικήσεις σωματείων, ομοσπονδιών, Εργατικών Κέντρων οφείλουν να αφορούν την ισότητα και τις θετικές διακρίσεις που θα διευκολύνουν τουλάχιστον το μισό δυναμικό τους. Διεκδικούμε την ισότητα, τη ζωή και την αξιοπρέπεια των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ ανθρώπων, σε όλους τους τόπους, στη δουλειά, στο σπίτι, στις πλατείες στον δημόσιο και ιδιωτικό βίο.

Για την αξία της ανθρώπινης ζωής και της αξιοπρέπειας ούτε ένα βήμα πίσω.

Αθήνα, 6 Νοεμβρίου 2026